

troer jeg, at vide, hvorvidt Regjeringen i saa Henseende har foretaget Skridt, navnlig for at Rigsbankmønten kan fortrænge Courantmønten i de Dele af Jylland, hvor Courantmønten fornemmelig har været i Circulation.

Finantsministeren: Til disse Spørgsmaal har jeg ikke Andet at svare, end at de aldeles ikke vedkomme det foreliggende Lovforslag; thi disse Spørgsmaal vilde med samme Føie kunne fremsættes og Svar derpaa gives, hvad enten det foreliggende Lovforslag antages eller forkastes.

H. Sage: Jeg maa tilstaae, at jeg ikke vet kan fatte dette. Her foretages dog en Forandring af en saadan Natur, at den meget væsentlig griber ind i Privatmands Ret, det vil sige i den factiss gjeldende Ret. Jeg skal gjentage det, den ærede Finantsminister har vel Loven, men ikke den factiss bestaaende Tilstand for sig. Enhver Mand i Jylland, der hidtil har modtaget Courantmønt, har gjort det i den Tro, at han kunde blive af med den igjen til den hidtilværende Værdi, og han har været opfordret til at troe dette ved selve Regjeringens Forholdsregler; thi, naar Regjeringen ikke ad administrativt Veie har foretaget Forandring i denne Henseende, saa er det ikke billigt at fordrø, at den private Mand næsten skulde stue videre end Regjeringen og vente, at en saadan Forholdsregel skulde tages, uden at det i mindste Maade ad administrativt Veie forveien er antydet.

Finantsministeren: Jeg troer, at der ærede Rigsdagsmand ikke har Ret; men jeg vil med velberaad Hu ikke indlade mig paa at drøfte de Spørgsmaal med ham, som han har fremsat, af den simple Grund, at det vilde kunne forvirre Mange, som kunde antage, at der, paa Grund af en for Nogle fyldstgjørende og for Andre ikke fyldstgjørende Besvarelse af disse Spørgsmaal, i mindste Maade vedtoges Noget, som angik den nærværende Sag. Der bliver ikke en Skilling inddraget og der bliver ikke en Skilling udmøntet som en Følge af det her foreliggende Forslag, og jeg er aldeles ikke forpligtet til, og følger mig ifølge Sagens Stilling heller ikke berettiget til at indlade mig paa de Undersøgelser, den ærede Rigsdagsmand har villet fremdrage

under en Sag, hvor de aldeles ikke have noget at gjøre.

A. Sage: Det er ganske rigtigt, at der ikke ifølge denne Lov bliver præget nye Mønter; men der var nogle Ytringer af den ærede Finantsminister, som, dersom jeg ikke har misforstaaet dem, let kunde tyde paa, at der forestaaer os en Indkaldelse af de nu bestaaende Mønter og altsaa en overordentlig stor Udgift. Det forekommer mig, at den ærede Finantsminister yttrede, at denne Lov ikke indeholder nogen Berettigelse til Udgifter, men at denne Berettigelse allerede var i Regjeringens Hænder. Sagen er af den Bigtighed, at jeg tør haabe, at den ærede Finantsminister vil meddele Thinget, om han har ifinde at indkalde de nu her i Kongeriget circulerende Mønter, for at faae f. Ex. Specien ombannet til Dobbelt-Daler; thi det vil jo være klart, at det indeholder en overordentlig stor Udgift; jeg vil haabe, at det ikke er den høitærede Finantsministers Hensigt at gaae til en saa uhyre Udgift for en visnok saa lille Fordeel som denne Ombytning af Navn. Det vil visnok være Mange kjært at høre den ærede Finantsminister yttre sig derom.

Finantsministeren: Jeg troer, at mit Svar allerede maa kunne læses i Lovforslagets § 2, saavel som i Alt, hvad der er passeret angaaende denne Sag; thi deraf fremgaaer det, at det ikke er Hensigten at indkalde nogen Mønt i Danmark, det er ikke Hensigten at indkalde nogle af de lovlige circulerende Mønter her i Landet, og altsaa heller ikke at indkalde Specierne for at omværte dem til Dobbelt-Dalere. Det er jo ikke Mening at foretage en saadan Indkaldelse af en heel Deel Møntsorter, som den, der er nødvendig i Hertugdømmene, men ikke her, af den simple Grund, at disse Møntsorter deels ikke eksistere her, og deels, forsaavidt de circulerer her i Landet, ikke ere lovlige circulerende; thi der kan jo intet Menneffe gjøre for, at Syderne modtage Penge, som de slet ikke ere forpligtede til at modtage; det er for meget at forlange, at Regjeringen, foruden roligere at have seet paa disse Daarstaber i een Retning, skulde fremsendes betale Vedkommende, fordi Daarstaberne kunde føre til Tab, om end mindre betydelige.